

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/161/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115224084
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 08. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Valentová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2017:2115224084.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Martina Valentová a členov senátu: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Anton Jaček, v právnej veci žalobcu: UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., so sídlom Česká republika, Praha 4 - Michle, Želetavská 1525/1, IČO: 64 948 242, podnikajúci na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky zahraničnej osoby: UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., pobočka zahraničnej banky, so sídlom Bratislava, Šancová 1/A, IČO: 47 251 336, zastúpeného spoločnosťou: HMG LEGAL, s.r.o., so sídlom Bratislava, Červeňova 14, IČO: 35 885 459, proti žalovanému: U. S., nar. XX.X.XXXX, bytom V., Z. XXXX/XB, o zaplatenie 5.947,83 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 16C/444/2015-33 zo dňa 8.3.2016, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ruší a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodnutie odôvodnil právne citáciou ust. § 52 ods. 1, 2, § 54 ods. 1, § 3, § 37 ods. 1, § 39, § 41, § 541 ods. 1, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1, ods. 5, § 4 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení v čase uzavretia zmluvy, § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a § 57 ods. 1, 2, § 82 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

3. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca a žalovaný uzavreli dňa 25.4.2012 úverovú zmluvu. Spotrebiteľský charakter zmluvy je nepochybný aj tým, že zmluva bola žalobcom pripravená vopred na formulári vrátane znenia obchodných podmienok bez možnosti zasiahnuť do jej znenia odporcom ako spotrebiteľom. Vzhľadom na charakter a obsah zmluvy, sa jedná o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na ktorú je potrebné aplikovať ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka, pričom súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by aplikáciu zákona o spotrebiteľských úveroch vylučovali. Z predloženej úverovej zmluvy, mal súd preukázané, že neobsahovala údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, splatnosť úveru. Úverové podmienky žalovaný nepodpísal. Súd mal za to, že všeobecné zmluvné podmienky majú obsahovať len skutočnosti technického, spresňujúceho, resp. vysvetľujúceho charakteru, nemôžu však obsahovať podstatné náležitosti zmluvy, ktorou je aj riadne dojednanie výšky úroku za poskytnutý úver alebo výšky jednotlivých poplatkov. Nakoľko neboli účastníkmi platne dohodnuté podstatné náležitosti zmluvy je potrebné hľadiť na poskytnutý úver ako bezúročný. V úverovej zmluve nie je uvedený údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (podľa § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z.), uvedené sú len celkové náklady Dlužníka v bode 18 zmluvy, nie je zřejmý spôsob výpočtu RPMN; z predpokladov uvedených v zmluve nevychádza uvedená výška RPMN 12,54 % ale nižšia (po zarátaní poplatku za poistenie podľa čl. II. bod 21 /4,65 Eur/ do splátky vychádza RPMN 11,72

% alebo 11,80 %), v zmluve majú byť podľa § 9 ods. 2 písm j) zák. č. 129/2010 Z.z. uvedené všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, nie je správna ani celková výška nákladov 1647,60 Eur (kalkulačka ukazuje celkovú sumu na splatenie 6 547,40 Eur, teda celkové náklady by boli 1547,40 Eur). Úver je preto podľa § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z. bezúročný a bez poplatkov, zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k). Súd tak dospel k záveru, že Zmluva o poskytnutí úveru nebola platne uzatvorená. Pri vyhotovení úverových zmluvných podmienok žalobca ako dodávateľ postupoval v rozpore so zásadou dobromyseľnosti a v rozpore s dobrými mravmi, pretože zmluva neobsahovala vyššie uvedené podstatné náležitosti. Takéto konanie žalobcu ako dodávateľa je nutné vyhodnotiť ako konanie v rozpore s dobrými mravmi podľa ust. § 3 a §39 Občianskeho zákonníka. V konaní potom bolo preukázané, že žalobca poskytol žalovanému plnenie, avšak vzhľadom na absolútnu neplatnosť úverovej zmluvy, žalobca nemá právo požadovať od žalovaného nič viac len naozaj poskytnuté plnenie. Z tohto dôvodu, ak má žalovaný nejaké plnenie vrátiť, možno ho uplatňovať iba z titulu bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ žalovaný dostal plnenie vo forme peňažných prostriedkov v sume 5.000,- Eur, bol povinný vrátiť iba túto čiastku - po odrátaní čiastočnej úhrady. Prípadný uplatňovaný zvyšok by mohol vymáhať žalobca len titulom bezdôvodného obohatenia. Súd však viazaný ustanovením § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa musí ex offio skúmať otázku premlčania. Nakoľko dvojročná subjektívna premlčacia lehota začala plynúť odo dňa splatnosti - zosplatenia dlhu dňa 29.7.2013, teda lehota začala plynúť 30.7.2013, uplynula dňom 30.7.2015, žalobný návrh bol podaný 28.9.2015, teda po uplynutí 2-ročnej lehoty. Vzhľadom na uvedené dôvody pre zamietnutie nároku súd nevyslovil neplatnosť a neprijateľnosť zmluvných podmienok. Z uvedených dôvodov bolo potrebné žalobný návrh zamietnuť, keď úver bol bezúročný a bez poplatkov, návrh na vydanie bezdôvodného obohatenia bol podaný po uplynutí premlčacej lehoty. Úspešný žalovaný si náhradu trov konania neuplatnil /tieto mu ani nevznikli/, preto súd rozhodol, že mu náhradu trov konania nepriznáva.

4. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalobca, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. S poukazom na § 205 ods. 2 písm. d) a f) Občianskeho súdneho poriadku dôvodil tým, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že prvoinštančný súd pri posudzovaní zmluvy o úvere a jej náležitosti, aplikoval jednotlivé ustanovenia zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pričom tento zákon bol v platnosti od 11.7.2001 účinný od 1.10.2001 do dňa 2.4.2010, kedy vstúpil do platnosti a účinnosti nový Zákon o spotrebiteľských úveroch a to zák. č. 129/2010 Z.z. Zmluva o úvere uzatvorená medzi stranami sporu, na základe ktorej si uplatňuje voči žalovanému nesplatený nárok, bola uzatvorená dňa 25.4.2012, teda v čase platnosti a účinnosti zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Keďže tak prvoinštančný súd aplikoval na posúdenie predmetnej úverovej zmluvy zák. č. 258/2001 o spotrebiteľských úveroch, ktorý v zmysle uvedeného na posúdenie aplikovať nemožno, má za to, že takýto nedostatok spôsobuje nesprávne právne posúdenie danej veci z dôvodu použitia nesprávneho právneho predpisu, v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. h) OSP, v dôsledku čoho má odvolací súd takéto rozhodnutie zrušiť. Ďalej je názoru, že uvedená zmluva o úvere obsahuje všetky požadované náležitosti v zmysle zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a preto nemožno súhlasiť s názorom súdu, že poskytnutý úver je potrebné posudzovať ako bezúročný a bez poplatkov. Zmluva o úvere obsahuje v čl. II (základné podmienky úveru) všetky zákonom požadované náležitosti, t.j. aj údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov ako aj údaj o celkových nákladoch spotrebiteľa z neplatnosti úverovej zmluvy. Má za to, že informácia o celkových nákladoch spotrebiteľa spojených s úverom je pre spotrebiteľa dôležitejšia a praktickejšia než informácia o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, pretože odbremeňuje spotrebiteľa o výpočet sumy, o ktorú úver preplatil. Má preto za to, že na predmetnom ustanovení je potrebné aplikovať výklad *amajori ad minus*, tzn. ak zákonodarca vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, je logické, aby na splnenie uvedenej požiadavky postačovalo uvedenie celkových nákladov spojených s úverom a uvedenie výšky úveru, ktorých súčet predstavuje celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. V súvislosti s uvedeným uvádza, že údaj o hodnote RPMN uvedený v zmluve bol vyčíslený v súlade so Zákonom o spotrebiteľských úveroch, ktorý stanovuje presný vzorec na výpočet RPMN, pričom trvá na tom, že tento údaj je uvedený v súlade so zákonom a konkrétnymi podmienkami poskytnutého úveru. Prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zároveň uvádza, že žalobca nepodpísal úverové podmienky, t.j. obchodné podmienky na poskytnutie úverov fyzickým osobám - nepodnikateľom. Toto tvrdenie súdu je však nepravdivé, čo preukazuje posledná strana týchto obchodných podmienok, na ktorej sa nachádza podpis žalovaného. Taktiež právne posúdenie v zmysle ktorého má byť zmluva o úvere absolútne neplatná pre

rozpor s dobrými mravmi je podľa jeho názoru nesprávne, pričom tento názor odôvodňuje tým, že zmluva spĺňa všetky zákonom požadované náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch a aj v prípade ak by súd dospel k záveru, že v uvedenej úverovej zmluve absentujú požadované náležitosti podľa uvedeného zákonného ustanovenia, je súd povinný následne poskytnutý úver považovať v zmysle § 11 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Zákon o spotrebiteľských úveroch nesankcionuje neuvedenie zákonom požadovaných náležitostí obsiahnutých v § 9 ods. 2 neplatnosťou úverovej zmluvy, ale tým, že takýto úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Z uvedeného dôvodu preto nemožno súhlasiť s názorom prvoinštančného súdu, že ak zmluva o úvere neobsahuje tieto náležitosti, je postup veriteľa v rozpore s dobrými mravmi, čo má spôsobiť absolútnu neplatnosť úverovej zmluvy. Je v absolútnom rozpore s princípom právnej istoty, aby súd nižšej inštancie určitú právnu otázku posudzoval inak, ako ju v inej obdobnej veci posúdil Najvyšší súd Slovenskej republiky, resp. aby súdy nižšej inštancie vedome obchádzali resp. neprihliadali na už vyslovený právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý stojí na vrchole sústavy súdov Slovenskej republiky. Na uvedenom trvá napriek tomu, že súdne precedenty nie sú prameňom práva v Slovenskej republike, ale je potrebné v záujme zachovania princípu právnej istoty, aby súdy nižšej inštancie nerozhodovali svojvoľne a v zjavnom rozpore s už vyslovenými právnymi závermi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

5. Žalovaný odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadril.

6. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej CSP), ktorý nahradil a zrušil do 30.6.2016 účinný zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej OSP). Odvolací súd prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP (podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa CSP. Keďže ale odvolanie bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho podania bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania odvolania, teda podľa príslušných ustanovení OSP. Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov CSP o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán odvolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo, za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (čl. 2 ods. 1 a 2 CSP), ako aj potreba ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (čl. 3 ods. 1 CSP).

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 v čase podania odvolania účinného OSP, aktuálne § 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 201 OSP, akt. § 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťal (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 205 ods. 1 OSP, akt. § 127 a § 365 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. b/, f/ OSP, ktoré má ekvivalent v § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je nevyhnutné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie preskúmaným rozsudkom správne a zákonným spôsobom žalobu zamietol fakticky z dôvodov, že predmetná spotrebiteľská zmluva o úvere nemá náležitosti podľa § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (v časti uplatnených úrokov a poplatkov), zároveň je i absolútno neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 3 Občianskeho zákonníka, čím vznikol žalobcovi nárok len na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý nárok bol posúdený ako premlčaný, v dôsledku čoho žalobu v celom rozsahu zamietol.

9. Pokiaľ ide o posudzovanie zákonných náležitostí nesporne spotrebiteľskej zmluve o úvere strán sporu, tu niet pochybnosti o tom, že pokiaľ súd aplikoval na predmetné posúdenie zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, tento aplikovať nemožno, pretože zmluva bola uzatvorená dňa 25.4.2012,

kedy platil a bol účinný nový zákon o spotrebiteľských úveroch a to zákon č. 129/2010 Z.z., ako na to správne odvolateľ poukázal.

10. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je pritom omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide i vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, čoho sa dopustil v prejednávanej veci prvoinštančný súd a to pri posudzovaní zákonných náležitostí úverovej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným dňa 25.4.2012, z ktorej žalobca odvodzoval uplatnený nárok.

11. Zároveň je potrebné konštatovať i to, že ani jeden z dôvodov zamietnutia žaloby súd riadne neodôvodnil, takže jeho rozhodnutie vyznieva značne arbitrárne. Svoj záver o tom, že predmetný spotrebiteľský úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov odôvodnil stroho len tým, že neobsahuje údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, splatnosti úveru, a že žalovaný úverové podmienky nepodpísal, čo dokonca nezodpovedá realite (pozri zadnú stranu listu č. 14 spisu ako poslednej strany predložených obchodných podmienok žalobcu, kde sa nachádza podpis žalovaného, ktorým potvrdzoval prevzatie tohto dokumentu, oboznámenie sa, súhlas a viazanosť s ním). Rovnako konštatovaná absencia údaje o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť ako i nejasnosť spôsobu výpočtu RPMN nie je vysvetlená zrozumiteľne, teda tak, aby to pochopil bežný spotrebiteľ ako strana sporu, ktorému je odôvodnenie rozsudku adresované, tu samozrejme odhliadnúc od použitia neplatného právneho predpisu súdom. Napokon i záver o absolútnej neplatnosti úverovej zmluvy pre rozpor s dobrými mravmi, inak bez objasnenia pojmu dobré mravy a čo vôbec v praxi rozpor s dobrými mravmi znamená, nie je v podstate nijako odôvodnený. Odkaz len na rozpor so zásadou dobromyseľnosti v postupe žalobcu ako veriteľa tým, že zmluva nemala obsahovať niektoré podstatné náležitosti, tu inak so zákonnou sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti čerpaného úveru na základe takejto zmluvy, je neprijateľné. Potrebné si je pritom uvedomiť aj to, že žalovaný, ktorému žalobca poskytol finančné prostriedky v nemalej výške, si svoj záväzok ich vrátiť v podstatnej časti nesplnil, pričom vychádzajúc z obsahu spisu nie je ani zrejmé od kedy presne prestal plniť a z akého preukazateľného dôvodu, na ktorý je potom ale potrebné nazerať z pohľadu možnej ospravedlniteľnosti rovnako cez princípy dobrých mravov, keďže žalovaný napriek uzavretiu zmluvy dňa 25.4.2012 neplnil, hoci sa k plneniu touto zmluvou zaviazal.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

14. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/1994).

15. Vady konania vymedzené v § 389 ods. 1 písm. a) až d) CSP sú porušením základného práva strany sporu (účastníka súdneho konania) na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj cit. čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález sp. zn. I. ÚS 226/03), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

16. Podľa § 157 ods. 2 OSP - účinného v čase vyhlásenia rozhodnutia, v odôvodnení rozsudku súd uvedie čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania. Stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov

riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

17. Obdobne podľa aktuálne účinného § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Podľa odseku 3, ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

18. Odôvodnenie rozsudku súdu a primerane i uznesenia (§ 234 ods. 2 CSP) musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 OSP, resp. od 1.7.2016 v § 220 ods. 2 CSP. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Účelom odôvodnenia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 OSP, resp. § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné.

19. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami strany; porušením uvedeného práva strany a povinnosti súdu sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

20. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá dôvodnosť podaného odvolania podľa § 205 ods. 2 písm. a) OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) OSP, resp. § 365 ods. 1 písm. b) CSP v závislosti od miery znemožnenia stranám realizovať ich právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

21. Nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť súdneho rozhodnutia musí byť napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu; konvalidácia tohto nedostatku súdom vyššieho stupňa neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy (tiež pre zachovanie princípu dvojinstančnosti). Tomu zodpovedá aj znenie ust. § 388 CSP, ktoré odvolaciemu súdu umožňuje zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie len za predpokladu, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie. Pokiaľ teda existujú dôvody pre zrušenie rozhodnutia, čo zároveň vylučuje, aby mohlo byť rozhodnutie potvrdené, nemožno ho ani zmeniť (viď rozhodnutie NS SR 7Cdo 157/2011).

22. Keďže v danom prípade došlo nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie (neodôvodnením rozhodnutia v súlade so zákonnými požiadavkami) k znemožneniu stranám realizovať ich procesné právo na vysvetlenie dôvodov rozhodnutia v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom s poukazom na mieru zlyhania súdu prvej inštancie, keď rozhodnutie fakticky v relevantných záveroch v podstate nijako neodôvodnil ani právne a ani vecne, navyše na vec aplikoval i neprávny, tu dokonca z hľadiska časového pre danú vec i neplatný právny predpis, nie je možné tento nedostatok napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

23. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b) a c) OSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

24. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), bude postupovať v zmysle vyššie uvedených intencií. Po opätovnom

oboznámení sa s obsahom spisu, vykonaní všetkých potrebných dôkazov, aktuálne v súlade s druhou hlavou prvým dielom CSP obsahujúcom špeciálne ustanovenie o spotrebiteľských sporoch, osobitne § 295 CSP, ak to bude nevyhnutné, po obstaraní zabezpečení a vykonaní aj dôkazov, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotiť, posúdiť podľa všetkých náležitých hmotnoprávných ustanovení a až následne vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je nevyhnutné adekvátne v súlade s ust. § 220 CSP odôvodniť.

25. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách prvoinštančného aj odvolacieho konania.

26. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).